

VII.

НА ПУСТЫНЯКЪТЪ.

— Но сега, каза Германъ, като пакъ завървѣха и направиха вече нѣкои крачки, що ще помыслятъ нашитѣ у дома, като ще видятъ чи не ся прибира тжз' вечерь въ кѣщи това дѣте? Дѣдо ми и баба ми ще бждатъ много безпокойны и ще идатъ да го трѣсятъ навсякадѣ.

— Идете та обадете на селянинътъ който работи тамъ горѣ на пѣтътъ, чи вый го водите заедно, и препорѣчете му да събощи това у дома ви.

— Истинж, Марійке, ты ся сѣщашъ за всичко, за всичко ти стига умътъ, тебѣ! азъ бѣхъ съвсѣмъ забравилъ чи Иванъ треба да ся намѣрва тждѣва нѣкадѣ.

— Да, той живѣе тука близу до чифликътъ, и той нѣма да пренебрѣгне да изпълни препорѣкѣтъ ти.

Слѣдъ като зеха тѣзи мѣркѣ, Германъ почна да кара кобылѣтъ по бързо, и Петко бѣше толкозъ радостенъ, щото за вчасъ забрави чи не бѣше вечерялъ; но понеже друсканіето на кобылѣтъ спомогна още повече да испразни стомахътъ му, той почна слѣдъ малко да ся прозява, да блѣдне, и да казва чи умира отъ гладъ.